

1. kapitola

HOŘÍ!

Bella seděla v lavici, podpírala si bradu a zasněně hleděla z okna třídy na třpytící se mořskou hladinu v dálce. Do začátku prázdnin zbývaly jenom dva týdny. Už se viděla na pláži, jak s maminkou, bráškou Leem a jejich pejskem Pepříkem dovádějí

ve vlnách, dělají pikniky, lížou zmrzlinu a mají spoustu času. Bella doufala, že bude horké léto. Stávalo se totiž, že slunce zlomyslně přestalo svítit akorát poslední den školy.

„Bello?“ řekla paní ředitelka.

Bella se překvapeně ohlédla. „Já?“ zeptala se. Paní ředitelka káravě mlaskla. Měla bílé vlasy a mrazivý pohled. Děti jí přezdívaly Ledová královna.

„Ano, Bello, ty,“ řekla paní ředitelka a zvedla své bílé obočí. „Jaký je tvůj návrh pro letošní letní výstavu?“

Bella se snažila soustředit. Zadívala se na papír před sebou. Nakreslila krásný obrázek svého pejska Pepříka. Byla na sebe hrdá, jak se jí podařilo vystihnout jeho ježatou hnědou hlavičku a velké černé oči. V tu chvíli to ale moc nepomáhalo. Co jen to měla říct?

„Takže,“ začala Bella rozpačitě, „letos naše škola slaví padesáté výročí, no... a...“

Ostatní děti se začaly chichotat.

Paní ředitelka si hlasitě povzdychla. „Ano,“
přítakala. „To všichni víme. Na oslavu výročí máme
spoustu plánů. Co ale navrhuje tvoje třída?“

To nevypadalo dobře. Bella si nemohla
vzpomenout, a tak si musela rychle něco vymyslet.

„Psí přehlídku,“ vyhrkla. „S cenami
za nejrychlejší vrtění ocasem a... nejlepší psí
úsměv... a taky nejmokřejší jazýček...“

Bella věděla, že plácá nesmysly. Ale paní
ředitelka začala spokojeně pokyvovat hlavou.

„Výborný nápad,“ řekla nakonec paní ředitelka.
„Mohli bychom vybírat vstupné. A já bych také
mohla přivést svého psa.“

Bella zamrkala. Paní ředitelka a pes? Nikdy

ji neviděla venčit psa a navíc to byla podivná představa.

„Jakého máte psa, paní ředitelko?“ zeptala se Bellina nejlepší kamarádka Amálka.

„Labradudla. Jmenuje se Kája,“ odpověděla paní ředitelka.

Bella se zamračila. Předpokládala, že odpověď zněla ‚labradora‘ a ona se jen přeslechla. Už chtěla zvednout ruku a zeptat se, když vtom někdo zvolal: „Labradudl? Co to je?“

Než se paní ředitelka nadechla k odpovědi, Amálka ho okřikla: „Ale ne, ty truhlíku, řekla ‚pidi pudla‘!“ Celá třída se rozesmála.

„No tak, děti, utište se,“ řekla paní ředitelka a pokynula rukou, aby se třída přestala řehtat.

„Kája je labradudl, kříženec mezi labradorem a pudlem. Je to velmi vzácné plemeno, takže není divu, že jste o něm ještě neslyšeli.“

Bella úžasem otevřela pusou. Nikdy předtím neslyšela o rase s tak směšným jménem!

„Někdy byste mohla Káju přivést do Psího ráje, paní ředitelko!“ vykřikla bez rozmyslu.

Paní ředitelka byla v rozpacích.

„Psí ráj je mamčin salon krásy,“ vysvětlovala Bella. „Děláme koupele, stříháme srst i drápky a tak vůbec. Máma by určitě...“

„Děkuji, Bello,“ přerušila ji paní ředitelka a pohlédla na hodiny nad tabulí. „Můžeme se prosím vrátit k účelu našeho setkání? Za chvíli zazvoní na konec polední přestávky a já bych nerada, abyste přišli na vyučování pozdě. Nějaké další nápady?“

Bella načmárala *Psí přehlídka* na papír nad obrázek Pepříka. Byla tím nápadem nadšená. Představovala si školní hřiště plné psů a mezi nimi i labradudla Káju. Už viděla, jak tlampačem vyhlašují výsledky soutěže a vítězům rozdávají medaile. Možná by Kája vyhrál cenu za nejzvláštější rasu! Bella se nemohla dočkat, až si doma sedne k počítači a o labradudlech si všechno přečte.

Zařinčelo školní zvonění.

„Všichni zpátky do tříd,“ zavelela paní ředitelka. Děti odcházely a povídaly si o letní výstavě. Bella letmo pohlédla z okna a uviděla kamarádku Sofii a brášku Lea, jak se řadí před vchodem do školy. Mrzelo ji, že si s nimi nemohla hrát. Byl nádherný letní den a po obloze plul jen jediný šedý mráček. Věděla, že se až do pozdního odpoledne ven nedostane.

Bella se znovu zadívala na šedý mrak nad školou a hned pochopila, že to není žádný mrak.

„Hoří!“ zařvala a ukázala na školní aulu.
„Škola hoří!“

Všichni se nahrnuli k oknům, aby se podívali. Ze střechy šlehalý plameny. Otevřeným oknem se do třídy valil dusivý kouř. Bella se rozkašlala.

„Propánakrále,“ vyděsila se paní ředitelka.
„Rychle všichni ven!“

Kouř spustil požární poplach. Děti se tlačily ke dveřím. Učitelé křičeli. Chodbami se šířil dým.

„Jenom žádnou paniku!“ volala paní ředitelka, když se děti hrnuly k východu. „Běžte rovnou ke svým stanovištím na hřišti! Všichni ven tak rychle, jak jen to jde!“

Bella byla vystrašená. Nikdy předtím neviděla skutečný požár. Plameny olizovaly školní střechu. Slunce zakryl oblak kouře a nebe potemnělo.

O týden dříve ve škole proběhlo požární cvičení, a tak Bella věděla, kde má její třída stanoviště. Poprvé si uvědomila, jak důležitá požární cvičení vlastně jsou.

Rozezvučely se poplašné sirény. Před školou zabrzdily dva hasičské vozy. Hasiči rozmotali hadice a za chvíli už hořící střechu smáčely proudy vody.

Bella stála na hřišti se svou třídou a bezmocně vše sledovala. Slyšela, jak některé děti pláčou strachy. Nemohla uvěřit svým očím. Její škola málem lehla popelem!